

Ἡ φράσις αὕτη παρώργισε τὴν Μανουελίταν, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἦτον ἀρκετὴ δικαιολογία πάσης ἐκδικήσεως ἐκ μέρους τῆς.

— Ἄ! εἶμαι φιλάρεσκος! ἐπιθύρισε, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀγαπήσω! Οὕτω μὲ ἀνταμείβει διὰ τὴν καλλοσύνην καὶ τὴν αὐταπάρησίν μου!...

Ἀφ' οὗ δὲ ἔπεισεν ἑαυτὴν ὅτι ἡ Κάρμεν εἶχεν ὅλας τὰς δυνατὰς ἐλλείψεις, ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον. Διηλθε τὸν Ρουβίκωνα, διότι εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Κάρμεν καὶ ἴσως πρὸ αὐτῆς, ἡ ἀνάληψις τῆς ἐπιστολῆς θὰ ἐπέφερεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Μανουελίτα.

Ἀλλὰ δικαίως λέγεται ὅτι τὸ πρῶτον μόνον βῆμα εἶναι δύσκολον, καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶς ὁδηγεῖ εἰς ἄλλα κακά.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μανουελίτα ἤρχισε σιρὰν ψευμάτων, τὰ ὁποῖα ἦτον ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῇ μετὰ ταῦτα, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ὁμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πρῶτον εἶπεν εἰς τὸν Λαμβέρτον ὅτι ἡ Κάρμεν ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τῷ γράψῃ. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστεύσῃ, τῷ εἶπεν ὅτι ἡ φίλη τῆς θὰ ἔλλειπε ὀλίγας ἡμέρας μόνον, καὶ ὁμίλησε περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς δόνας Ἐλένης ὡς περὶ μικρᾶς κακοδιαθεσίας, ἥτις ἠνάγκασε τὴν Κάρμεν εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο.

Ἐξ ἄλλου δὲ μέρους, ὁμίλει συχνὰ διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ Κυρίλλου Ματοράλ, τοῦ ἀρρεβωνιστικοῦ τῆς Κάρμεν, ὡς καὶ διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς καλῆς γραίας, διὰ τὴν ἐνωσιν τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς.

Ὁ Λαμβέρτος μεγάλως ἐλυπήθη διὰ τὴν σιωπὴν τῆς Κάρμεν· δὲν ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν εὔρε καὶρὸν νὰ τῷ γράψῃ δύο λέξεις. Ἀλλ' εἶχε τοσαύτην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν, ὥστε οἱ ἐπιτήδριοι καὶ ἐπιβουλοὶ λόγοι τὴν Μανουελίτα δὲν τῷ ἐνέπνευσαν ὅλην τὴν ζηλοτυπίαν τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἤλπιζεν.

Ἡ Μανουελίτα ὁμῶς ἐξηκολούθει μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς καὶ δεξιότητος τὸ διπλοῦν ἔργον τῆς, τὸ νὰ ἀρέσῃ διπλᾶ εἰς τὸν Λαμβέρτον, καὶ νὰ τὸν κατορθώσῃ νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀπιστίαν τῆς Κάρμεν.

Ἦτο νέα, εὐμορφος καὶ ἐπεθύμει νὰ ἀρέσῃ. Ἐπεριποιεῖτο μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν τραυματίαν, καὶ οὗτος ἦτο τοσοῦτῳ μᾶλλον εὐγνώμων, ὅσον ἐπίστευε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐχρεώσται τὰ πάντα εἰς τὴν φιλίαν μόνην. Ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τῆς ἡμέρας τὰς δέκα ἐπέρα κοιμώμενος, καὶ τὰς περισσοτέρας ἄλλας ἐδαρύνετο τρομερά. Ἐννοεῖται λοιπὸν εὐκόλως πόσον εὐχαριστεῖτο ὅτε ἐφθάνεν ἡ Μεξικανή.

Ναὶ μὲν ἦτο τίμιος νέος καὶ ἡγάπα εἰλικρινῶς τὴν Κάρμεν, δὲν ἦτο ὁμῶς ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων φύσεων, αἵτινες ἐννοοῦσι τὴν πίστιν ὅπως αἱ πλεῖσται

τῶν γυναικῶν, αἵτινες θεωροῦσιν ἐγκλημα καὶ ἐν μόνον βλέμμα καὶ ἓνα μόνον λογισμόν ἀπατεινόμενον εἰς ἄλλον παρὰ τὸν ἀγαπώμενον. Ἐβλεπεν ὅτι ἡ Μανουελίτα εὐχαριστεῖτο μένουσα πλησίον τοῦ, καὶ κολακευόμενος ὅτι ἐπέσυρε τὴν συμπάθειαν τῆς ὠραίας ταύτης νέας, ἐδείκνυσεν ἐρασμίαν συμπεριφορὰν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μὲν ἐξελάμβανεν ὡς ἀπλὴν εὐγένειαν, ἡ Κάρμεν ὁμῶς ἤθελε θεωρήσει μὲ βλέμμα ἥττον συγκαταβατικόν.

Ἐνίοτε, καὶ τοὶ πολλὴν ἐμπιστοσύνην ἔχων πρὸς τὴν Κάρμεν, ἐταράττετο ἀπὸ τὰ δυσάρεστα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐφρόντιζεν ἡ Μανουελίτα νὰ καταδεικνύῃ, ἐνῷ ἐφαίνετο ὅτι ὑπερασπίζετο τὴν φίλην τῆς. Ἐκυριεύετο ἀπὸ ζηλοτυπίαν καὶ ὀργήν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφέρετο τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐρωτικῶς πρὸς τὴν Μανουελίταν· ἂν καὶ μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένης τῆς ἀταραξίας τοῦ, μετενόει ὅτι ἐφέρθη οὕτω πῶς χωρὶς νὰ ἔχῃ δείγματα ἀπιστίας τῆς Κάρμεν. Ἀλλ' αὐτῶς περιστάσις τις ἐπελθοῦσα ἔδωκε πολλὴν βαρύτητα εἰς τοὺς ἐπιβούλους λόγους τῆς Μανουελίτας.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

ὑπὸ φίλου προσκληθεὶς κτηματίου, ἀπεφάσισα νὰ καταλίπω τὴν τεττιγώδη πολιτικὴν τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος, ἵν' ἀναψύξω τὰς ὑπὸ κονιορτοῦ, καύσωνος καὶ ἐν τῷ πλήθει ἐρημίας ἀπεξηραμμένας καὶ τετριμμένας καὶ σχεδὸν διεφθαρμένας ἰδέας μου, ἀπαλλαχθῶ δὲ, ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἡμέραν, τοῦ ἀπαύστου βόμβου τῶν ἐν τῷ ἄστει ἱερεμιάδων καὶ εὐεργετήσω ἄλλως τὰ ταλαίπωρα τῶν ὠτων μου τύμπανα, ἀφ' οὗ ἀδύνατον νὰ χαλαρώσῃ τις τὰς χορδὰς τοῦ κακοήχου ὀργάνου τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Καὶ τοῦ μὲν φίλου κονιορτοῦ μόνον εἰς τὸν δικαίως τὴν τοῦ ψυχικοῦ ἐπωνυμίαν φέροντα σταθμὸν ἀπηλλάγημεν, τοῦ δὲ καύσωνος ἐν Ἀμαρουσίῳ, ἀπὸ δὲ τῆς πολυανθρώπου ἐρημίας εἰς τὴν ἀληθὴ εὐθύς ἅμα παραλλάξαντες τὰ Ἀνάκτορα μετεπέσαμεν. Ἀλλὰ τῶν πολιτικῶν ὁμιλιῶν πότε ἠλευθερώθημεν; — Ἡ ἀδιάκοπος ὑποψία μήπως ἐμπέσωμεν εἰς χεῖρας ληστῶν, καὶ οἰκείων μάλιστα, ἀνεξίτηλον παρεῖχεν ἡμῖν καὶ φοβερὸν τὸ φάντασμα ἀνδρὸς διὰ ληστρικῆς ἐπιδρομῆς εἰς τὸν πολιτικὸν βίον εἰσελάσαντος, ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἀσωμάτων τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν σωματώσαντος, καὶ ἀνέξαινε τὰ αἰμορράγη καὶ

μήπω συνουλωθέντα ἠθικὰ ἔλκη, τὰ ἐκ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν συσσωρευθέντα. Καὶ εἰς Ἀμαρούσιον δὲ καὶ εἰς Κηφισιὰν ἐλθόντας τοῦτο πρῶτον ἠρώτησαν ἡμᾶς, πῶς ἔχουσι τὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἂν ᾖ αἰσθητὴς ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ κατασκευάσωσιν ἐπὶ τοῦ Πεντελικοῦ, οἱ δὲ Γάλλοι παρὰ τὸν Ἀσφναῖον Ἀπόλλωνα, ὅπου κεῖνται οἱ συμπολιταὶ αὐτῶν δοῦκες τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ εἰς ταύτας μὲν τὰς ἐρωτήσεις δύσκολον βεβαίως ἦτο εἰς ἄνθρωπον μὴ διπλωμάτην νὰ ἀπαντήσῃ· οὐδὲν δὲ παράδοξον ἂν, ἐν ταῖς πρώταις αἰς ἀνταπετείνωμεν εἰς τοὺς Κηφισιεῖς ἐτάξαμεν τὴν περὶ τῆς ἐν τῷ χωρίῳ συμπεριφορᾶς τοῦ φεύγοντος τὰς Ἀθήνας στρατοῦ. — Ὅπλα μὲν ἐπωλήθησαν πάμπολλα, καὶ ἐνδύματα δὲ καὶ ἀποσκευαὶ καὶ ὑποδήματα καινουργὰ, τῶν δὲ κήπων τὰ λάχανα κατεπατήθησαν, αἱ δὲ πῶραι, εἴτε ἄωροι εἴτε ὄριμοι, ἀπεκόπησαν, καὶ τινες οἰκίαι ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀπόντων ἐπὶ ἀπειλῇ βίας ἠνεώχθησαν ὑπ' ἀνδρῶν βασιλικᾶς ἐφιερμένων τιμᾶς καὶ ἀναπαύσεις· ὁ ὑπὸ στρατιωτῶν ἄλλοτε κομψότατα διασκευασθεὶς στρατῶν, αὐτὸς μὲν μόνην τὴν κατάληξιν ἐτήρησεν, εἰς κοπρῶνα μεταβληθεὶς, ἡρακλείων χειρῶν δεόμενον, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ κηπάριον, τῇ ἐπιμελείᾳ στρατιωτῶν μέχρι τοῦδε συντηρούμενον, εἰς χέρσον κατεπατήθη γῆν. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς πόσα βοσκήματα ἠρπάγησαν ἀπὸ τε τῶν πέριξ χωρίων καὶ ἐν Κηφισίᾳ, τοῦτο ὅμως παρὰ τῶν χωρικῶν ἀκούσας δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἂν δύο εἴη ἡμέρας ἔμεινον ἐκεῖ οἱ φύλακες τῆς τάξεως, οἱ ἐκ τῶν περιχώρων σκοπὸν ἔθεντο καὶ βουλὴν ἐβάλλοντο νὰ περικυλώσωσι τὸ χωρίον, καὶ, ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ βοηθούμενοι, πρῶτον μὲν ν' ἀρπάσωσι νύκτωρ τὰ κανόνια, πρᾶγμα εὐκόλον διὰ τὴν ἑλλειψὶν ἱκανῶν φυλάκων, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς διασκορπισμένους ἐπήλυδας νὰ ἀποδιώξωσιν.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ καὶ μετὰ τινος φιλονεικίας, ταπεινούσας πάντοτε τὸν τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἐνώπιον τῶν ταπεινῶν, μετὰ τινος συνομιλίας ἀπλῶν στρατιωτῶν πρὸς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς ἐμφαινούσας τὴν ὑπάρχουσαν πειθαρχίαν, ἀπηλλάγη τῶν ἀκρίδων (οὕτως ὠνόμασαν αὐτοὺς οἱ χωρικοὶ) ἀπηλλάγη τῶν ἀκρίδων ἡ πατρίς τοῦ Μεγάρου, καὶ οἱ γεωργοὶ ἐκυψάν παλιν πρὸς τὴν γῆν καὶ ἀνεκίνησαν τὸ πεπατημένον χῶμα τῶν κήπων καὶ ἐξήλειψαν ἀπὸ τῶν δένδρων πᾶν ἔχνος ἐπιθέσεως χειρῶν ἀλλοτρίων.

Ὡς λοιπὸν κάλλιστα βλέπει ὁ ἀναγνώστης, καὶ ἐν χωρίῳ, ὅπου, ὁμολογητέον, εὐχαρίστως διέτριψα δύο ἡμέρας, ἐμετριάσθη ἡ εὐχαρίστησις ὑπὸ τῶν πολιτολογιῶν, νεφύδρια δὲ τινὰ πολιτικῶν ἐφημερίδων ἐστίκασαν πρὸς ὥραν, δις ἢ τρίς κατὰ τὰς δύο

ἡμέρας ἐλθόντα, τὸν ἀνέφελον καὶ ὁρόσου καταπομπὸν οὐρανὸν τοῦ θελκτικοῦ χωρίου.

Τίς δὲν ἀνέβη δις τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους εἰς Κηφισιὰν, καὶ πόσαι γυναῖκες δὲν ἐκυψάν ἐκεῖ τὰ πλείονα *καλοκαίρια* τοῦ ἐν Ἑλλάδι βίου των, κυλιόμεναι εἰς τὸν χόρτον τοῦ μαγικοῦ τῶν Νυμφῶν Σπηλαίου καὶ ἀκούουσαι τὸ γλυκὺ κελάρυσμα τοῦ διὰ πλυτρίχων χόρτων καταπίπτοντος ὕδατος! Πόσοι δὲν ἔβρεζαν τοὺς πόδας εἰς τὰς μικρὰς λίμνας, καλῇ ὑπὸ πλατανίστῃ ἔθεν βέσι ἀγλαὸν ὕδωρ (*).

Ἀλλὰ ποῦ ἡ πάλαι ἐκείνη λαμπρότης τῶν μερῶν τούτων, ποῦ οἱ τῶν ξένων πρέσβειων χοροὶ, ποῦ τὰ γεύματα, ποῦ τὸ πλῆθος, ποῦ ἡ ἀμέριμος κατὰ ἀνδρογόνους συμμορίας ὀνηλασία, ποῦ τῆς πλατάνου ἡ δόξα; Τὰ πάντα ἔρημα ἀφ' οὗτου, εἰς τὰς πολιτικὰς ἡδονὰς πανοικεῖ ἐν Ἑλλάδι ἐπιδοθέντες, ἐγκατελίπομεν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχροσώτηριον ἀγροτικὴν διαίταν.

Πόσον ἐζήλευσα πάντοτε τὸν βίον τοῦ ἐκεῖ παρικοῦντος Ἑλβετοῦ καὶ πόσον ἐταλάνισα τοὺς ἀθλίους ἡμᾶς, παραβαλὼν τὴν θρησκευτικὴν τῶν λοιπῶν Εὐρωπαίων συνήθειαν τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν χάριν ὕψους καὶ ψυχικῆς ὠφελείας μεταβάσεως, εἰς ἐξοχὴν ὅμως ὅπου δὲν κατατρώγουσι τὴν ἡμέραν ἄεργοι, ἀλλὰ τὸν μὴ καθιερωμένον εἰς περιπάτους καὶ ἐκδρομὰς χρόνον καταναλίσκουσιν εἰς ἀνάγνωσιν ὠφέλιμον καὶ τερπνὴν, εἰς μουσικὴν ἀσκήσιν καὶ εἰς παντὸς ἄλλου εἶδους ἐργασίαν! Ἐμακάρισα δὲ καὶ προσφιλεῖ τινι Ἑλλήνι ὅτι, εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀλίγων, ἐνόησε τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ, αὐτὸς, μόνος, ἄνευ ξένης βοηθείας, ἐνεφύσησε ζωὴν εἰς τὸ χωρίον, ἐλαιοτριβεῖον μὲν ἄριστον συγκροτήσας, οἶνους δὲ καλοὺς κατασκευάσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην, παρ' ἧς μάλιστα καὶ ἐβραβεύθη ἐσχάτως.

Τὸ κτῆμα, εἰς ὃ καταδαπανᾷ ὠφελῶν τὴν πατρίδα τὸν ἐκ τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας ὑπολειπόμενον χρόνον, ὄνομα ἔχει τοῖς πᾶσι γνωστὸν *Κεφαλαρίον*, ὕδωρ δὲ διαχυγές. Καὶ ναὶ μὲν καὶ ἄλλοτε δι' ὕδρομύλου παρείχεν εὐκολίας τινὰς εἰς τοὺς Κηφισιεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τινων ἤδη ἐτῶν ἐγένετο ἐκεῖ ἀληθὴς ἀγροτικὴ ἐπαυλις (*ferme*). Ἐνθεν μὲν ἀχυρῶνες καὶ σταῦλοι προσφέρουσιν εἰς τὰς ὄψεις σου θέαμα καλὸν οὐχὶ ἰσχνῶν καὶ τεταλαιπωρημένων, ὡς συνήθως ἐν Ἀττικῇ, ἀλλὰ παχυστέρνων βοῶν, μόσχοι δὲ οὖς ὁ χρόνος, (ὡς εὐλόγως ἐκ τῆς σωματικῆς αὐτῶν εὐεξίας δύναται τις νὰ κρίνῃ,) δάσει βόας γενέσθαι, παίζουσι παρὰ τὰς πόρτας. Ἐκεῖθεν δὲ δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ, ὕδρομυλος κροτεῖ ἀεννάως ἄλευρα ἐξερευγόμενος, καὶ ἐλαίων πιεστήρια, καὶ ἔλικες καὶ

(*) Ἰλιάδ. Β. στίχ. 307.

τροχοί, ἐκατέρωθεν δὲ ἀποθήκαι οἴνου καὶ πέραν λίθοι, ξύλα, κέρατοι ἀτάκτως ἐρριμμένα καὶ σκελετοὺς θολωτῆς ὑπογείου οἰναποθήκης, νῦν ὑπ' ἐμπείρων μαστέρων κτιζομένης, πορρωτέρω δὲ ὕδωρ καλὸν ὑπεκπροβρεῖ παρὰ μονῆρας ἐκκλησίδιον, καὶ ἐν αὐτῷ φοινικοπάρχοι γυναῖκες, ἀληθῆς Κηφισιάδων κάλλος δεικνύουσαι, λευκαίνουνσιν ἀκάματοι, ὥς ἡ βασιλόπαις Ναυσικάα τὰς ἐσθῆτας.

... τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
εἴματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαρ ὕδωρ
στεῖνον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἐριδα προφέρουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῆρ' ἄν τε κάθηρ' ἄν τε ῥύπα πάντα
ἐξείης πέτασαν (*)

Κατωτέρω δὲ βωὸν ἀγέλαι εἰσέρχονται εἰς τὰ νηρὰ μέχρις ἀστραγάλου καὶ μυζῶσιν ἄριστον ὕδωρ. Αἱ δ' ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συνθλῶνται ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ τοῦ Κοκκινὰρᾶ χρώματος καὶ ἀντανακλῶσιν ἐπὶ τῶν πρασίνων καὶ εὐπειτάλων βοῶν τῶν ἀμπέλων τοῦ Κεφαλαρίου, αἵτινες καταβαίνουνσιν μέχρι τοῦ ὑπ' ἀνθροῦ κήπου καὶ ὑψηλῶν κυπαρίσσεων περιβεβλημένου νυκιδίου, ἐν ᾧ κατ' ἔτος ὑμνεῖται τὸν Αὐγουστον ἡ Θεομήτωρ Μαρία.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς ἡρέμου καὶ ἀρμονικῆς ταύτης ἐρημίας, λυπηραὶ σκέψεις κατακυριεύσουσί σου τὸν νοῦν. Ἀγνοῶ τί εἰς ἄλλους συμβαίνει· ἀλλ' ἐγώ, ὁσάκις ἀνέβην τὸν λόφον τῶν Μουσῶν ἢ ἐκάθισα εἰς τοῦ Φιλοπάππου τὸ μνημα, ὁσάκις εὗρέθην ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς τῆς Κηφισιάς ἐξοχῆς, ἐκλαυσα τὴν τύχην τῆς κακοδαίμονος Ἑλλάδος, ἀδιακόπως ἀπὸ ταιπωριῶν εἰς ταιπωρίας μεταπιπτούσης καὶ δι' ὀλίγων ἀμαρτίας αὐτῆς μόνῃς τιμωρουμένης! Παρήτησα τὰ ἐγκόσμια τότε καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἀπέτεινα τὴν φαντασίαν εἰς τοὺς παναρχαίους χρόνους, εἰς τὸ μέγα τῶν Ἀθηνῶν κλέος, καὶ θαυμάζων τοὺς προγόνους, ἐπιρρόμενος ὅτι διὰ τοῦ ἐνόματος αὐτῶν τιμῶμαι, ἐκλαυσα! ἐκλαυσα πάντοτε! ἀναμνηθεὶς ὅτι, ἐν ᾧ ἐκληρονομήσαμεν τὴν αὐτὴν φύσιν, μόνον τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν ἐμιμήθημεν· ἐκλαυσα! ἐκλαυσα πάντοτε! διότι εὐθύς ὡς ὁ νοῦς μου ἐτόνησεν, οὐδὲν ἄλλο ἤκουσα ἢ μομφὰς καὶ φθόνου δηλητήρια δῆγματα καὶ στάσεις καὶ ἐμφυλίου ἐριδας, ἀδικόπως ἐντεινόμενα, ἀπαύστως αὐξάνοντα, ἀοράτως καταμαράνοντα τὸ παρὸν τῆς Ἑλλάδος, κηλιδώσαντα δὲ τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον διὰ νεφῶν καὶ μελανίας συγκελύψαντα.

Εἰς τοιαύτην μελαγχολίαν παρεδιδόμην δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνῃς τῆς τοῦ καλοῦ δειπνοῦ εὐθυμίας διακοπτομένην, μελαγχολίαν ἀγαπητὴν, καὶ τοι κατασυντρίβουσιν ἐνίστη τὴν νεανικὴν μου καρδίαν, ἀγαπητὴν ὅμως διότι, πολλῶ τῆς ἀηδίας

(*) Ὁδὸς Ζ. στίχ. 90—94.

διαφέρουσα, μοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἴδω κατακαίμενόν τινα σπόρον ἐλπίδος ἐν τῷ χωρίῳ καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ ἐλπίσω καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὅλης.

Εἰς τὸν παλαιὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης πύργον συναθροίζονται καθ' ἐκάστην περὶ τὰ τριάκοντα παιδία καὶ, ὑπὸ νεανίδος ἐκ τοῦ Ἀρσακείου διδασκαλίας παιδευόμενα, ἀναγινώσκουσι καθ' ἡμέραν ῥητὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου γεγραμμένον, τὸν φῶτον μόνου τοῦ θεοῦ διδάσκον, τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας, τὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα τιμὴν, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Ἐκ τῆς διδασκαλίας ταύτης διείδον ἀκτῖνά τινα ἐλπίδος καὶ ἐκεῖθεν ἤλπιτα τὸν ἐξιλασμόν τοῦ Κυρίου, οὔτινος καθ' ἡμέραν φιλοτιμούμεθα, ἡμεῖς οἱ νέοι μάλιστα, πῶς νὰ παραβῶμεν τὰς ἐντολάς, πρὸς αὐτὸν μὲν ἀσεβοῦντες, τοὺς δὲ γονεῖς ὑβρίζοντες, τῶν γερόντων κατορχούμενοι καὶ τὸν πλησίον φθονοῦντες. —Καὶ ὅμως τὸ σχολεῖον τοῦτο ἀμελεῖται ὑπ' αὐτῶν μάλιστα τῶν ἄμεσον τὸ συμφέρον ἔχόντων, ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐν Κηφισίᾳ κτηματιῶν!

Κατέλιπον ἄκων τὸν χλοερὸν λόφον, τὴν πλάτανον, τοὺς κήπους εἰς οὓς κατέτριψα τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν, τὸν ἐπὶ τοῦ προφῆτου Ἡλιοῦ τάφον προσφιλοῦς συγγενοῦς, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμονίας τῆς φύσεως μεθυσθεὶς ἐνόμισα καθ' ὁδὸν ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐβασίλευεν ἡ αὐτὴ ἀρμονία. Ἀλλὰ φεῦ! μόλις ἐξελθόντων τοῦ Ἀμαρουσίου προσέβλεψεν εἰς τὰς ὄψεις ἡμῶν ἄφθονος καπνὸς ἐκ δύο δασῶν ἐκθρόσκων, καπνὸς οὔτινος τὸ πῦρ δὲν ἀνήφθη βεβαίως ἐκ τύχης! Καὶ ἐξυπνίσθη πάλιν ὁ νοῦς μου, καὶ ἀνεμνήσθην πάλιν τῆς καταστάσεως ἡμῶν, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας πεπεισμένος ὅτι μετὰ τοῦ ἡλίου ἐβασίλευσε τῷ ὄντι καὶ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀρμονία

Σ.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΚΟΠΕΝΑΓΗ. (*)

Βασιλ. ἐταιρίαν τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρχτοῦ.

Τὴν 31 Μαΐου 1863, ἐτελέσθη ἐν Κοπενάγῃ, ἐν ταῖς Χριστιανοβουργείοις ἀνακτόροις, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τοῦ φιλομούσου Βασιλέως τῆς Δανίας Φρεδερίκου τοῦ Ζ', ἡ ἐνιαύσιος γενικὴ συνεδρίασις τῆς Βασιλ. ἐταιρίας τῶν ἀρχαιολόγων τῆς ἀρχτοῦ.

Ἀρξάμενης δὲ τῆς συνεδριάσεως ἀνέγνω ὁ πολυμαθὴς αὐτῆς γραμματεὺς, ὁ καὶ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας Κ. Κάρολος Ράφνος, ἐκθεσιν ἐν ἣ ἀνέφε-

(*) Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Copenhagen μεταφράζομεν συνήθως Κοπενάγῃ καὶ Κοπεγχάγῃ· ἀλλὰ διατί νὰ μὴ λέγωμεν Κοπενάβη κατὰ τὴν δανικὴν γραφὴν Copenhagen;